

Тълпата се движеше като две лениви реки — една срещу друга. Въ тоя часъ за разходка, сладкарницата незабелязано се бѣше изпразнила.

Изведнажъ Младеновъ втреничи очи къмъ жгъла на напрѣчната улица. По срещния тротоаръ въ тоя мигъ минаваше Надя Струмска. Младеновъ бързо стана, едва се сбогува съ приятелитѣ си и веднага излѣзе. Жената бѣше стигнала до площада срещу руската легация. Той забърза следъ нея, вече я настигаше. Точно тогава се разколеба, спрѣ се и заудря бастона си въ обущата.

Той бѣше виждалъ Надя само презъ оная нощъ у Здравеви. Защо искаше сега да я спре? Въ първия моментъ помисли да ѝ се извини, ако бѣше я наскърбилъ тогава, да я попита и за мъжа ѝ, дали се е върналъ. Тръгна и отново се спрѣ. Интересуваше ли го нейниятъ мъжъ? Не търсѣше ли нѣщо друго, което прикриваше задъ измисленъ предлогъ. Тая жена съ разплакани очи бѣ останала въ паметъта му като нѣщо хубаво и скъпо, и за първи пжтъ въ живота си той се смущаваше преди да пристѣпи. Дори съвсемъ се разколеба. Обърна се и тръгна къмъ Александъръ Невски като непрекъснато удряше бастона си по настилката. Залѣзващото слънце блестѣше въ златнитѣ куполи. Той вървѣ, докато стана съвсемъ малъкъ въ подножието на каменната черква.